

[Simonsen.]

Friheden, gøre det, at vi kan protestere mod denne Lov, før den forlader Folketinget, protestere med den størst mulige Kraft, og det gør vi ved at stemme imod den.

J. P. Nielsen: Det ærede Medlem Hr. Hendriksen udtalte i Gaar under dette Forslags Behandling følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal tillade mig at oplæse:

„Det er jo kun Ordgyderi, men det er nationalt set skadeligt Ordgyderi, og det er fuldkommen urigtigt, og hvis det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen og hans Parti ikke ved, at Arbejderne paa denne Side Grænsen har det i alle Henseender betydeligt bedre end Arbejderne Syd for Grænsen, er det i hvert Fald paa Tide, at det socialdemokratiske Parti faar det at vide.“

Jeg vil gerne give det ærede Medlem Hr. Hendriksen Anledning til at bevise disse sine Udtalelser, for vi er jo flere i den danske Rigsdag, der nøje kender Forholdene i Grænsområdet Syd og Nord for den nuværende Grænse, og der er jo ikke mindst i disse Dage en stærk Bevægelse mellem Arbejderbefolkningen i Sønderjylland Nord for Grænsen paa Grund af dette Spørgsmaal, idet Arbejderbefolkningen hævder, at deres Forhold Nord for Grænsen er daarligere, end Forholdene er Syd for Grænsen.

Det er ikke længere siden end i Søndags, at to Medlemmer af dette høje Ting var nede for at undersøge disse Forhold, og jeg vil da tillade mig at oplyse det ærede Medlem Hr. Hendriksen om, at for Lønningernes Vedkommende er Forholdet det, at Fagarbejdere Nord for Grænsen har en Timeløn af fra 1 Kr. 08 Ø. til 1 Kr. 28 Ø., medens Fagarbejderne Syd for Grænsen har fra 1 Kr. — det er de laveste, vi har taget, Snedkere og Træarbejdere — og op til 1 Kr. 25 Ø. Arbejdsmændene Nord for Grænsen faar 95 og 98 Ø. i Timen, og Syd for Grænsen har de 85 og 88 Pf. i Timen. Men dertil kommer, at Prisniveauet i Tyskland, hvad alle ærede Medlemmer sikkert ved, er lavere end i Danmark. Naar vi ser fuldt retfærdigt paa dette Forhold, staaer Lønniveauet i Grænsområdet lige for Arbejderne, hvad enten de befinder sig Nord eller Syd for Grænsen. Jeg kan tilføje, at der desværre er Masser, blandt andet af vore Bygningshaandværkere, der hvert Aar maa drage Syd for Grænsen og tigge sig Arbejde, fordi der ikke gives noget Nord for.

For Landarbejderne er det saamænd Hip som Hap, om Bønderne har det godt

eller ej, for Bønderne har aldrig Raad til at betale, og det gælder, hvad enten det er i Tyskland eller i Danmark. Nede hos os arbejder Landarbejderne for 2—3 Kr. om Dagen, og Syd for Grænsen arbejder de ogsaa for 2—3 Kr. om Dagen, og mange Steder maa de, der har store Familier, søge offentlig Understøttelse for at supplere deres Løn dermed.

Men selve Understøttelsesproblemet er ordnet langt bedre i Tyskland end i Danmark. I Tyskland faar en arbejdsløs 26 Ugers Understøttelse til at begynde med; Halvdelen betaler Arbejderne, Halvdelen Arbejdsgiverne. Efter de 26 Ugers Forløb faar de arbejdsløse 26 Ugers fortsat Hjælp, hvoraf det tyske Rige betaler de 4 Femtedele, medens Rigsarbejdsløshedsfonden betaler den ene Femtedel. Og i Understøttelse betales gennemsnitlig 60 pCt. af den sidst oppebaarne Arbejdsløsh.

Dernæst kommer der en Ting til, som vi mangler i overordentlig Grad herhjemme, det er dette: Naar de forskellige Understøttelser holder op og de vedkommende hjemfalder til offentlig Understøttelse, saa er der i Tyskland ikke noget, der hedder, at Arbejderne derved taber deres borgerlige Rettigheder; de faar den saakaldte „Wohlfahrt“-Understøttelse. Teoretisk gælder det, at naar de faar Arbejde igen, kan den forlanges tilbagebetalt, men i Eks. i en By som Flensborg er der ingen paa Fattigvæsenet i den Forstand, som Folk er det her i Danmark, at de, naar de har oppebaaret offentlig Understøttelse, mister deres borgerlige Rettigheder.

Jeg vil tilføje, at dette Spørgsmaal har den allerstørste Interesse for os, der stadig vil arbejde paa, at den sønderjydske Befolkning skal søge Tilslutning til Danmark, at dens Sympati for Danmark skal øges. Det er en Skamplet paa den danske Nation, at de, som uden egen Skyld paa Grund af Arbejdsløshed eller Sygdom har maattet søge offentlig Hjælp, degraderes til Menigmands anden Klasse ved at miste deres Stemmeret. Ved Landstingsvalget saa vi, og vi vil sikkert ved de kommende kommunale Valg faa at se Masser af Mennesker, som møder frem og erklærer: Vi var gode nok, da vi skulde stemme os hjem til Danmark, men nu er vi ikke gode nok, fordi Forholdene har formet sig saadan, at vi har maattet søge offentlig Hjælp og derved har mistet vor Stemmeret.

Det ærede Medlem og hans Partifæller vil meget snart blive stillet overfor det Spørgsmaal, om de vil gavne Danskheden ved at tage denne Skamplet bort fra den